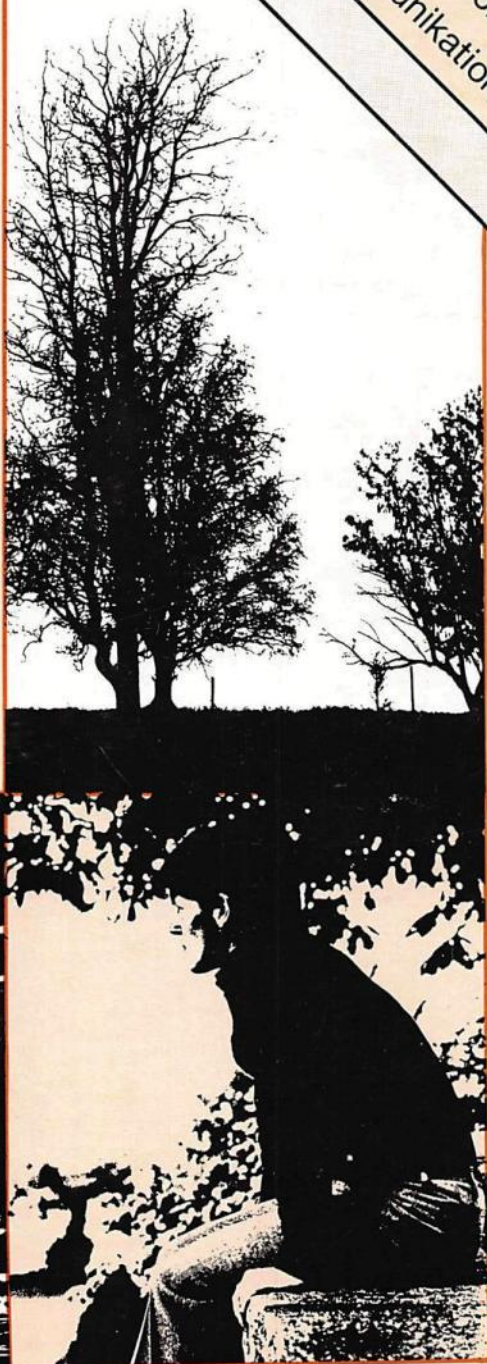

Inspiration
Kommunikation

DU HÖR - MEN LYSSNAR DU?

DU HÖR – MEN LYSSNAR DU?

©
Foton

Idé och Kultur
Åke Lindman/Mira
Changer
New World News

Tryck
ISBN

Vårgårda Tryckeri AB, Vårgårda 1985
9185400122

DU HÖR – MEN LYSSNAR DU?

Redaktion: Lennart Sjögren

IDÉ OCH KULTUR

Vi har alla inom oss
ett centrum av stillhet,
omgivet av tystnad.

*Dag Hammarskjöld, i en vägvisare för
meditationsrummet i FN:s byggnad i
New York.*

Inom näringslivet har vi fått upp ögonen för hur viktigt lyssnandet är för att kommunikation och mänskliga relationer skall fungera. Vi ordnar kurser som kan kosta tusentals kronor per deltagare för att lära oss lyssna till varandra.

Men jag har lärt mig mycket mer av min egen fru. Det är mycket billigare och effektivare. En dag sa hon:

– Du hör inte på.

– Jo, det gör jag.

– Nej, det gör du inte. Vad sa jag då?

Jag upprepade exakt vad hon sagt mig. Men då blev hon bara argare:

– Ja, du hör, men lyssnar du? Förstår du vad jag vill få fram till dig?

*Paul Gundersen,
finsk affärsman*

INNEHÅLL

GE PLATS FÖR TYSTNAD

Intervju med Paul Tournier, schweizisk läkare, psykoterapeut och författare.

TRÄDET I MITT LIV av Berit Lund, radiojournalist.

POLITISK DYNAMIT

Michael Brown skriver om Kim Beazley, australisk politiker.

PATIENS av Kerstin Gulbrandsen, radiojournalist.

LYSSNA MED MÅNGA ÖRON av Ture Nelson, tekniker.

KOMMUNIKATION av Charlotta Rydgård, gymnasist.

TA FATT PÅ DE VAGA ANINGARNA av Gunnar Wieselgren.

"MYSTISKA" ERFARENHETER GJORDA AV MÄNNISKOR SOM FÖRLORAT FRIHETEN av Mihailo Mihailov, jugoslavisk litteraturkritiker och skribent.

ATT LYSSNA TILL GUD av Frank Buchman.

FÖRORD

Du hör – men lyssnar du?

"Varför kan dom inte lyssna till varandra så vi får en lösning på problemen och slipper detta eviga käbbel," frågar vi oss då vi bevittnar politikernas agerande.

Vi grips av fruktan när de som har makt inte lyssnar. Vi anar katastrofen bortom horisonten. Våra demonstrationer blir allt våldsammare för att väcka uppmärksamhet. Unga människor blir desperata då äldre inte bryr sig om att lyssna och förstå. Föräldrar ger upp då de unga inte vill lyssna och ta reson.

I denna skrift talar olika slags människor om erfarenheter av att lyssna. Det är inte lätt att lyssna. Men det tycks vara lättare att lyssna till andra om man har vanan att lyssna till sitt eget inre. Det ger en trygghet som gör det möjligt att ta in vad andra har att komma med. Och vad andra har att komma med behövs. Världens problem är så stora att alla behövs, ingen kan utestängas.

L Sjn

GE PLATS FÖR TYSTNAD

PAUL TOURNIER är en schweizisk läkare, psyko­terapeut och författare vars böcker gått ut i mer än 4 miljoner exemplar. På svenska har bl a utkommit "Bort från ensamheten" och "Sjukdom och livsproblem". Här intervjuas han av Jean-Jacques Odier.

Intervjuaren, I: Läkarna hör till de mest upptagna människor som finns. Därför är det intressant att träffa på en läkare som framhåller vikten av tystnad och lyssnande. Du har troget praktiserat detta i 50 år. Varför?

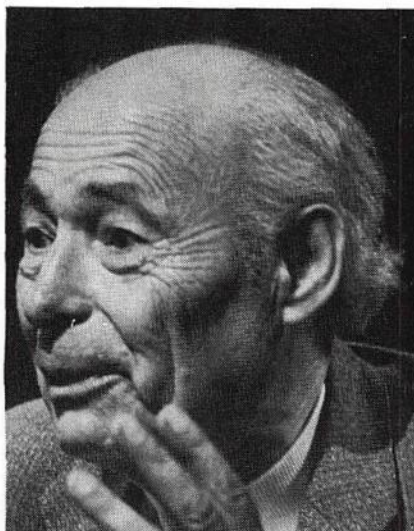
PAUL TOURNIER, PT: Nutids­män­niskan lider brist på tystnad. Hon styr inte sitt liv – hon styrs av händelser. Livet blir en kapplöpning med klockan. Jag tror att folk kanske kommer till mig därför att de söker efter någon som är lugn, en stillsam människa som kan lyssna och som inte hela tiden tänker på vad som skall göras härnäst. Om livet är fyllt till bredden, så finns det inte plats för något annat. Därför är det viktigt att skapa utrymme någonstans.

I: Kan tystnaden definieras?

PT: Det är mycket svårt. För mig innebär den framför allt att vänta. Jag väntar på att Gud skall stimulera mina tankar tillräckligt mycket för att förnya mig, göra mig skapande i stället för att vara den skrällande cymbal som Paulus talar om. Det är kärnpunkten i mitt liv. Jag försöker betrakta människorna och deras problem från Guds utsiktspunkt så långt som det låter sig göras.

I: Vad var din första erfarenhet av denna tystnad?

PT: Att försöka lyssna till Gud en hel timme och inte höra någonting!

I: De flesta skulle ha tappat modet. Gjorde du det?

PT: Det eggade mig att fortsätta! Skulle jag inte en gång klara något så enkelt som detta? Det jag blivit intresserad av var idén att lyssna till Gud, något som går ett steg längre än att vara tyst. Tystnaden blir ett medel snarare än ett mål. Ännu värdefullare än tystnaden är möjligheten att ta emot tankar från Gud – genom ordförrådet i mitt språk, mitt arv, mitt undermedvetna.

I: Efter det första misslyckandet – eller kanske den första utmaningen – fortsatte du alltså.

PT: Efter det tycktes mina stunder av stillhet ofta vara helt triviala. Man tänker på något man skall göra, ett brev man skall skriva t ex. Sedan märker man att det alltid finns ett motstånd mot att göra enkla saker man vet att man måste göra. Om man lyckas förstå orsaken till det motståndet så har man kommit en bit på vägen till att upptäcka sig själv. Det är det som är rikedomerna i att lyssna.

TYSTNADENS KRAFT

Det finns ett element av psykoanalys i detta. När folk psykoanalyseras kommer de till en punkt då tystnaden blir en fruktsansvärd börda för dem. De längtar efter att läkaren skall säga någonting. Tystnaden äger en kraft som tvingar en att gå djupare in i en själv. Det är ett fenomen som Jesus kände väl till, han gick avsides och tillbringade en hel natt i öknens tystnad. Paulus kände till det. Och alla mystikerna. Det är en omstrukturering av personligheten som leder till att man upptäcker sina djupaste motiv.

I: Kan tystnaden ha någon betydelse för en som inte tror?

PT: Naturligtvis. Den har en psykologisk aspekt. För mig innebär den att lyssna till Gud, men för andra kan den innebära att man fördjupar sig själv.

Jag har ofta suttit tyst med andra människor. Jag har märkt att det ofta är de som inte har så mycket utbildning som förstår det här bäst. En bonde som lyssnar till Gud kan efter fem minuter ge en klar och tydlig lista på alla sina problem, något som en filosofiprofessor kanske inte kan. Barnen förstår också omedelbart. Den nakna sanningen kommer fram. Det har helt och hållet att göra med mycket enkla sammanhang som nutidsmänniskan inte längre förstår.

I: Du menar att intellektualism kan vara ett hinder?

PT: Ja visst! Det är samma sak inom sjukvården – de intellektuella är de svåraste att behandla. Det var inte en tillfällighet att Jesus sade att vi måste bli som barn igen. Å andra sidan har en intellektuell som gjort en djup erfarenhet mycket att ge.

I: Du sade nyligen i ett föredrag att det var genom att lyssna som du upptäckte hur ofantligt stort "problemet att leva" är för nästan varje människa. Hur har du nått en sådan förnimmelse?

PT: Andra människor öppnar sig om sina problem i proportion till hur tillgängliga vi själva är. Det är en barometer. Denna tillgänglighet beror till stor del på hur disciplinerat vi lyssnar när vi lägger fram våra mänskliga relationer för Gud för att försöka få våra knutar utredda.

I: Du nämnde nyss om att lyssna tillsammans med andra människor. Finns det en fara då att man försöker påtvinga en annan människa något?

PT: Lika viktigt som jag anser det vara att söka Guds vägledning för mig själv lika skeptisk är jag om möjligheten att upprätta en formel för Guds vilja med andra. Det är här som intolerans och missbruk uppstår. Folk har gjort anspråk på att veta Guds vilja och sedan velat pracka den på andra med en inbilskhet som kommer av att tro att man besitter en gudomlig sanning. Jag kan aldrig med säkerhet veta vad Guds vilja är för någon annan.

I: Om det inte är bra att säga andra vad de skall göra, tror du att man ändå kan hjälpa dem att komma över sina inre begränsningar?

PT: Så långt som jag har övervunnit mitt eget motstånd mot att vara sann lika långt kan jag hjälpa andra att övervinna sitt.

Jag skulle vilja säga något om den roll som tystnaden spelar i äkta makars liv. För min fru och mig var den väsentlig. Det är i tystnaden som man tänker på det som inte är så lätt att säga till den andre därför att man är rädd för att bli missförstådd eller kritiserad. I tystnaden kan man inte fly undan en sådan inre maning. Utan en sådan tystnad blir man hellre öppen om det man är nöjd med än om det man skäms för. Att lyssna var för oss vägen till att verkligen lära känna varandra. Många par som tror att de pratar om allting lever under en illusion. De är inte verkligt öppna mot varandra därför att de inte låter de själsliga barriärerna falla. Genom att lyssna tränger man igenom till varandra så som man inte kan på något annat sätt.

SKRIVEN MEDITATION

I: Kan det bli naturligt med en daglig morgonstund av tystnad även om det till en början är svårt?

PT: Jag har ofta fortsatt med en sådan stund bara för att hålla mina löften. Det blir lätt så ibland, särskilt i tider av andlig torka, därför att man inte vill förlora sin självrespekt. Så förnyas upplevelsen och det fåfänga motivet släpper. Det leder till ett uppblomstrande.

I: Du är känd för att inte vilja erbjuda metoder, men kan du ge några anvisningar på hur en stund av lyssnande kan forma sig?

PT: Jag praktiserar skriven meditation. Det kanske inte passar alla. En del säger att så snart de får en penna i handen så är de inte längre på lyssnande humör – det blir för formellt. Men det råkar passa mig mycket bra för jag har en tendens att ägna mig åt dagdrömmar då jag lyssnar. Att skriva hindrar en att fly in i dagdrömmar, in i tom kontemp-

lation, som kan vara behaglig men som inte har något med livets realiteter att göra. Och dessutom, om man skriver så är det som att slå in spikarna så de håller. Det förpliktar mer.

I: Tror du att du styr dina egna tankar?

PT: Så litet som möjligt. Gud tänker inte som vi. Att komma bort från egna tankar till Guds tankar, det är just det stora språnget.

I: En sista fråga. Hur kan vi skilja ut Guds vilja mitt i våra egna högljudda tankar?

PT: Framför allt krävs det tålmod. Får jag berätta något som hände mig? Det vara nära att jag övergav läkarbanan för att bli predikant. Det var frestande för mig, men min fru var inte med på det. Man kan förstå att det inte är så lätt att urskilja Guds vilja vid ett sådant tillfälle. Vi genomlevde månader av stor förvirring. Sedan förstod jag att det inte var meningen att jag skulle överge min bana utan jag skulle i stället föra in i min läkargärning de andliga erfarenheter jag gjorde. Plötsligt var allt så ljusst – det var inte en kompromiss utan en syntes som kändes fruktbar.

Detta illustrerar både vikten av att försöka vara ledd av Gud och de svårigheter man stöter på. Här är tålmod nödvändigt. Ibland visar sig Guds vilja enkelt och tydligt och alla uppfattar den. Men visst är det sällsynt. Man skulle önska det hände oftare. Men då skulle vi nog bli övermodiga...

TRÄDET I MITT LIV

Under några år bodde jag mitt i Stockholms innerstad. Jag var kommen till mogen ålder, hade i nära tioalet år pendlat flera gånger varje vecka mellan Västerås och Stockholm, där jag hade mitt arbete. Äntligen skulle det bli slut på svinottor på tåg, förseningar, jäkt och irritation. Nu skulle jag kunna promenera varje morgon i lugn till mitt arbete. Tre våningar upp i ett sekelskifteshus med trafikbruset som en stilla vindens susning i min bostad, detta skulle bli mitt nya, rätta liv. Men välbefinnandet lät vänta på sig. Rastlös vankade jag från rum till rum till kök. Gick ständigt fram till fönstren, tog himmelsljuset till mitt hjärta. Men hemmet blev aldrig mitt skyddade fäste.

Först på promenaderna till arbetsplatsen kände jag inre ro och samling. Efter någon tid förstod jag orsaken. På vägen passerade jag Humlegården, gick hela Karlavägen fram. Som ledsagare och beskyddare hade jag parkernas högresta, stolta träd, alléernas oberörda lindar. Då förstod jag trädets betydelse i mitt liv.

Nu bor jag bland träd. Från varje rum i min bostad kan jag betrakta ett träd, genom mitt sovrumsfönster kan jag hälsa en vördnadsbjudande gran god morgon. Att denna möjlighet är ett privilegium vet jag, men jag vet också att för mig är det en livsnödvändighet.

Trädets symboliserar liv. De av oss som inte har alla kyrkliga symboler aktuella, har behov av andra symboler, av lika stor dignitet som de kyrkliga. Trädet är en sådan symbol. Granen utanför mitt fönster har sina rötter djupt i den uppländska myllan. Längre har jag sökt efter mina egna rötter, långtat efter ett rotfäste i tillvaron. Jag känner en egendomlig trygghet vid tanken på att granen, som nu är min, var andras före

mig, ska stå lika beskyddande också efter min tid. Ett träd symboliserar växt och liv, men också evighet. Den dag jag lämnar min jordiska tillvaro, kommer min gran att föra vindens budskap vidare, vidare, lika oföränderligt tryggt till dem som har fått förmågan att tolka dess hemlighet.

NATURENS HELHET

Trädet har hjälpt mig närmare Skapelsen själv. Det ger mig en föränning om årets rytm, får mig att känna mig som en del av naturens helhet. Vårens vita björkstammar med en aning av rosafärgat skimmer, högsommarens intensiva ozondoft i en värmedallrande skog. Hösten med dess kamp bland ekarna, några istadiga individualister som i det längsta vägrar att släppa ifrån sig sina händer, behåller dem hela vintern igenom om än de är både rynkiga och bruna. Och så den långa sömnen, den vita vilan. För mig har vintern blivit det som mest av allt givit sinnet ro. Förvisningen att det som ser dött ut kommer att få liv ännu en gång, är som en försäkran om att tillvaron har en dimension som jag inte råder över, men som jag kan trygga mig till och lita på. Och som vill mitt bästa, vill mitt liv i evighet.

Träd är något som man har en relation till. Om inte så vore, skulle aldrig så många människor i Stockholm ha engagerat sig i de riksbekanta almarnas överlevnad. Människor, som aldrig tidigare i sitt liv gått i ett demonstrations-tåg, höll vakt dygnet runt kring almarna, klättrade upp i dem för att förhindra att de sågades ned. Almarna överlevde skrivbordens beslut. De som vuxit upp

på landsbygden minns med glädje och stolthet gårdens vådräd.

I trädet finns rörelse. Vinden, Skapelsens Ande frigör kraft. Från markens inre, från rötternas många fästen kommer liv och styrka. Den förs ut genom varje liten gren, ut genom alla oss människor till omvärlden, utåt och upp-

åt mot himmelen. Kraften är i rörelsen. Men mitt i vindens virvel finns ett centrum, ett öga som är godhet och ro.

Trädet är mitt liv.

Berit Lund

Hur skulle du kunna bevara förmågan att höra, när du aldrig vill lyssna: att Gud skall ha tid med dig anser du visst lika självklart som att du inte kan ha tid med Gud.

Ju trognare du lyssnar inåt, desto bättre skall du höra vad som ljuder omkring dig. Och blott den som hör kan tala.

Dag Hammarskjöld, Vägmärken

POLITISK DYNAMIT

KIM BEAZLEY var medlem av Australiens federala parlament 1944-1976 och utbildningsminister i Gough Whitlams labourregering från 1972.

I det australiska parlamentet i Canberra börjar varje dag med att talmannen i en bön "ödmjukt söker Guds vägledning" för de beslut som ska fattas. "Men", säger Kim Beazley, som satt i parlamentet i 32 år, "vi har redan beslutat i partigruppen."

Då Beazley kom in i parlamentet vid 28 års ålder var Gud för honom snarast som "en konstitutionell monark som handlar på mina råd", som han själv uttryckt det. Redan då var han en uppmärksam politiker. "Han kommer att gå långt", sade arbetarpartiets dåvarande premiärminister Ben Chifley. Man tippade att han skulle bli utrikesminister i en framtida labourregering. En del såg i honom en möjlig premiärminister.

1953 blev en vändpunkt för Beazley både i hans personliga och hans politiska liv. "Jag fattade ett beslut", berättar han, "att dagligen fråga mig hur jag skulle förverkliga Guds vilja – att rikta den absoluta ärlighetens strålkastare på mina motiv, att försöka se världen i den absoluta renhetens klara ljus och att i den internationella politikens dimma använda den absoluta kärleken som radar."

Knappast vad man väntar sig från en politiker! En kommentator skrev om "den politiska explosion som kunde bli följden av Beazleys uppriktighet och absoluta ärlighet". En annan talade om hur "mäktiga, positionshungliga personer fruktar att hans idealism och nuvarande beslutsamhet att till varje pris jaga sanningen kunde kosta arbetarpartiet segern i nästa val. Man säger att Beazley gått för långt. Nu går budet

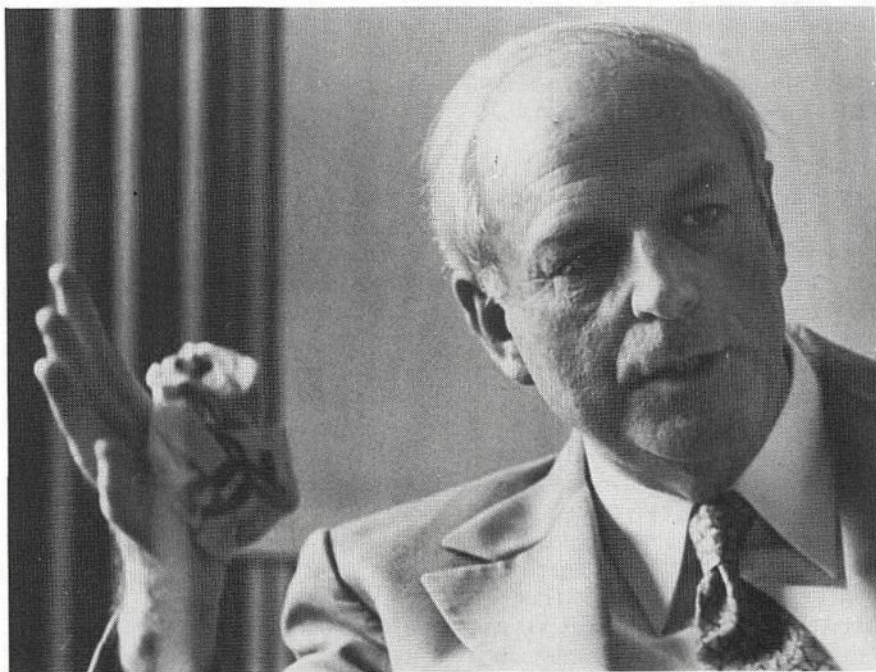
runt att han måste krossas."

Men man krossade honom inte. Till slut valdes Beazley till partiets näst högsta post. Han blev utbildningsminister i två av arbetarpartiets tre regeringar sedan dess och beskrevs då han drog sig tillbaka av tidningen *Herald* i Melbourne som "utan tvekan en av de bästa parlamentariker Australien någonsin haft". Och vad som är viktigare, själva systemet – denna odefinierbara blandning av strukturer, lagar och attityder – förändrades tack vare Beazleys ständiga påverkan, särskilt när det gäller utbildningsfrågor och Australiens förnedrade och ofta förföljda urbefolkning, de s k aboriginer.

"Han har alltid haft intellektuell kraft och skärpa", skrev tidningen *Australian*:s politiske korrespondent. Men Beazley själv anser att intellektets roll i politiken kan vara suspekt. Hans erfarenhet är att "makt är farlig, när maktutövandet leder till att intellektet dödar samvetet, och riskfri, när samvetet får styra intellektet".

Genom en lång inre kamp har han nått fram till en grundläggande övertygelse: "Den mest praktiska realiteten i politiken är att det finns ett intellekt, Guds intellekt, som ser längre än både människans insikt och hennes egenintresse." Detta är för honom inte teori utan erfarenhet. Och den grundlades när han beslöt att engagera sig i frågan hur han skulle kunna förverkliga Guds vilja.

Beazley var en av de tio ledamöter som utsågs att representera det australiska parlamentet vid drottning Elizabeths kröning i London 1953. Han

hade redan tidigare blivit intresserad av moralisk upprustnings idéer. På hemvägen reste han till en konferens för moralisk upprustning i Caux i Schweiz på en vecka. Två veckor gick, tre veckor, och han var fortfarande kvar. "Vad jag såg i Caux var långt viktigare för freden och tryggheten i världen än någonting som pågick inom australisk politik", säger han nu.

En process satte igång i honom. Den började med personlig förändring. "Moralisk upprustning är det mest realistiska jag vet", säger Beazley, "för det innebär ett experiment som vem som helst kan göra – att söka efter Guds vägledning, att pröva varje tanke som kommer inför absolut ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek och att i praktisk handling omsätta de tankar som klarar

det provet."

Beazley ställdes själv inför realismen i det experimentet under dagarna i Schweiz. Någon föreslog att han villkorslöst skulle söka Guds ledning "utan att ha någonting att bevisa, någonting att försvara eller någonting att vinna för egen del. Då kommer du att kunna tänka fritt."

CHOCKERANDE

"Vilket chockerande förslag till en politiker!" säger Beazley. "I varje valkampanj hade jag ju bevisat hur rätt jag hade och försvarat allt vi gjort och det minsta man väntade sig av mig var att jag erövrade politisk makt för mig själv."

Men Beazley kunde inte komma undan utmaningen. Han insåg att "en moralisk upprustning inte betyder att billigt anamma vissa principer. Den innebär gottgörelse, en bön om förlåtelse som tar på stoltheten, definitiva beslut." Och så skrev han ett brev till sin fru.

UNDERBAR LÄTTNAD

"Vissa saker som stod i det där brevet kände jag redan till", berättar Betty Beazley. "Annat hade jag anat, men en del visste jag inte om. Det gav mig en underbar känsla av lättnad och förtroende att läsa det."

Samtidigt som Beazley gjorde sig fri från härvan av oärligheter i sitt familjeliv, insåg han att han också måste ta itu med samma härva i sitt politiska liv. På konferensen i Schweiz berörde han detta: "Jag har alltid berömt mig av att vara objektiv i mina valtal. Jag har objektivt analyserat regeringens misstag – men aldrig dess förtjänster. Jag börjar förstå att detta är ett av de mest infama sätten att ljuga på i politiken."

Där var också utmaningen mot hans egentliga motiv: politisk ärelystnad, egenvilja och högfärd. Kim Beazley började inse hur hans universitetsutbildning hade fjärrmat honom från arbetarklassen trots att hans far varit fackföreningsman och han själv vuxit upp i fattigdom. Han minns att han inte hade några skor att gå i, inte ens i skolan. Och som arbetarpartiets parlamentsmedlem för hamnstaden Fremantle hade han ofta kontaktat hamnarbetarna i politiska ärenden. Men han hade aldrig brytt sig om att lära känna dem personligen eller bjuda hem dem till sig.

Men det var inte bara frågan om en övning i att ta itu med sig själv. Så småningom började Beazley inse vad Gud kanske skulle ha i beredskap för honom i framtiden. En tanke fastnade i

honom: "Om absolut renhet blir en riktpunkt i ditt eget liv så kommer du att bli ett redskap för att ge upprättelse åt urbefolkningen i Australien. Renhet är motsatsen till att leva för det slags egen-tillfredsställelse, som tar död på en intelligent omsorg om andra."

Rent konkret innebar detta följande: "Om man inte erkänner urinvånarnas rätt att äga mark, så kommer de att förhandla från ett underläge. Om man däremot gör det kommer de att förhandla från en styrkeposition."

Vid den tidpunkten, år 1953, hade urinvånarna i Australien varken medborgerliga rättigheter eller rösträtt. De levde i fruktansvärda omständigheter och var helt underkuvade. De ägde inte ett enda tunnland mark – och få vita brydde sig om det.

RÄTT TILL MARK

Bara några månader efter Beazleys återkomst från Caux fick han i arbetarpartiets program in kravet på urbefolkningens rätt till egen mark. Då partiet 20 år senare kom i regeringsställning genomförde det en lagstiftning om sådana rättigheter. Trots att urinvånarnas kamp är långt ifrån slutförd, äger de nu omkring 480 000 km² land i två delstater och förhandlar om mer.

Beazley började inbjuda urinvånare till sitt hem i Perth. Genom otaliga bordssamtal lärde han känna deras folks tankesätt. Under nästan två decennier på oppositionsbänken i parlamentet sökte han ständigt ledning om hur urinvånarnas värdighet och rättigheter skulle återställas. 1961 reste han omkring i de avlägsna områdena i norra Australien som medlem av en kommitté med uppgift att utreda urbefolkningens rösträtt. Den lade grunden för lagen om fullständig rösträtt för urinvånarna 1968.

I december 1972 vann arbetarpartiet valet och Kim Beazley blev utbildningsminister. Första morgonen i tjänst skrev han ner under sin stund av meditation: "Att vägra ett folk utbildning på deras eget språk innebär att behandla det som ett besegrat folk, och vi har alltid behandlat urinvånarna som ett besegrat folk." Sedan kom tankar om ett aktionsprogram: "Se till att urinvånarna kan välja skolor där man undervisar på deras egna språk – med engelska som andra språk."

EGNA SPRÅK

Han diskuterade tanken med sin fru. Samma dag kl. 15 talade han med den nye premiärministern, Gough Whitlam, om saken. I radionyhetera kl. 17 meddelade Whitlam att regeringen satt tvåspråkig utbildning för urinvånarna på sitt program. Intill den dagen hade lärare i några av delstaterna kunnat bli straffade enligt lag, om de undervisat på något av urinvånarnas språk eller något annat språk än engelska. Då Beazley lämnade sin ministerpost användes 22 av dessa språk i undervisningen.

Detta var inte Beazleys enda åtgärd för att förverkliga den övertygelse han fått 20 år tidigare. Upprörd över rapporter om den omfattande undernäringen och de många sjukdomarna bland urbefolkningen lanserade han tillsammans med andra ministrar ett regeringsprogram för att lösa dessa problem. I det ingick vuxenutbildning för urinvånarna.

Kort tid efter Kim Beazleys avgång utsågs han till hedersdoktor i juridik vid Australiens nationaluniversitet för sina insatser för urbefolkningen och för utbildningen. "Det har blivit populärt på senare år", heter det i motiveringen, "att erkänna de bidrag som urinvånarna givit till nationen och de orättvisor de utsatts för. Men under det gångna

halvsekle har det varit långt ifrån populärt att göra så. Under den tiden har få gjort så mycket och ingen har gjort mer än Kim Beazley för att få denna attitydförändring till stånd." Under hans tid blev den högre utbildningen fri, federala bidrag till skolorna sexfaldigades, ett omfattande stipendiesystem för handikappade och isolerade infördes och redan existerande studiebidrag till urbefolkningens barn utbyggdes, hette det vidare i motiveringen.

Detta var omfattande reformer, men Beazley anser inte att de varit hans förtjänst. Hans program hade utformats genom den inspiration han fått under sina "stilla stunder", en disciplin han praktiserade varje morgon. Han och hans fru brukade delge varandra de tankar de fått då de var för sig sökt Guds ledning för dagen. Det var också en hjälp i omsorgen för familjen. Betty Beazley återkallar den av hans tankar som kom att bli vägledande för hela hans utbildningspolitik: "Varje barn måste få sina behov tillgodosedda."

KRINGSTRÖDDA LIK

I det politiska livet är det allmänt vedertaget att den som följer sina samvetsbetänkligheter snart är ute ur spelet. Beazley håller inte med om det och det faktum att han satt kvar i parlamentet i 32 år talar till hans fövor. "Hängivenhet mot Guds ledning innebär att man inte kan vara ute för att slå ner andra. Man lämnar inte kringströdda lik efter sig i sin politiska omgivning", säger Beazley. "Att försöka vara förekommande i sina relationer är något annat än att vilja förödmjuka och förgöra."

Den skillnaden har kunnat märkas i Beazleys fall. Innan han gjorde sina upplevelser i Caux skrev en tidning om hur "skrävlande, sarkastiskt och hållfullt han läxat upp parlamentet, vilket

gjorde honom illa omtyckt av alla." Vid sin avgång kunde han knappast ha varit mer respekterad av båda sidor av kammaren.

Men det var inte en fråga om att vara populär. Beazley insåg att det gällde ett val. "Den som inte accepterar att samvetet är viktigt accepterar egentligen att bara makten är viktig", säger han. "Denna fråga om motiv är nyckeln till sociala framsteg. Jag har tillhört oppositionen i 28 år och jag har kommit fram till att oppositionens verkliga funktion är att finna bättre idéer än regeringens, även där denna har haft som

mest framgång. Det är endast så som alternativa, konkurrenskraftiga planer kan utformas och sociala framsteg göras."

Kim Beazley sammanfattar: "Det finns en den Heliga andens vishet som går längre än mänskliga idéer om rättvisa. Tankar från Gud, som får företräde i människans liv, för in i hennes innersta motiv ett element av barmhärtighet som utgör en bot för hatet. Detta kan vända historiens gång. Det är kärnan i intelligent statsmannakonst."

Michael Brown

PATIENS

Det kan se ut som lättja.

Det kan kännas som lättja.

Det gäller att varje gång övertyga sig själv om att det inte är lättja.

Alla mitt livs moralister kan sätta sig på min axel, starkt ogillande:

– Du ska verka, säger de. Du ska städa och plocka, du ska baka och laga. Du ska måla om ditt hus eller åtminstone plantera om dina blommor. Du borde väl åtminstone... de staplas på varandra, alla de "borde" som luften andas och som uppfostran sprutat in i mitt blod. En kvinna har alltid något att lägga händerna på.

Jag levde en gång samman med en man som avskydde överksamhet. Hans tempo var högt. Trotsigt tog jag ibland fram patienskortet och smög mig till en stunds eftertanke.

Även om resten av familjen var utom synhåll, just då verksamma med att gräva om blomrabatterna, kände jag ogillandet omvärva mig. Men snart sluskades jag av det lugn som matematikens logik och obönhörliga konsekvens ingav mig. Min känslas kaos redde sig, som en garnhärva under väverskans händer. Ibland fick jag lust att fuska, för att hinna få ut patienten innan jag blev upptäckt. Men det var aldrig roligt. Att lura sig själv gav mig en fadd smak. Så jag stod ut, väl vetande att patiens betyder tålmod.

Fann jag något annat än trotsets njutning i min hemliga flykt från verksamheten?

I många år har jag fortsatt att ta kortlapparna till hjälp för att stilla mig. Nu finns ingen som ogillar och när jag

nu varje kväll slutar dagen med att ta fram de små fyrkanterna blir det i stället till ett innerligt möte med mig själv, en koncentrationens men också en inspirationens sammankomst. På köksbordet bredvid mig finns penna och block. Att reda upp det kaos som de utlagda korten först förefaller utgöra, att få dem att höra ihop efter sina egna inbyggda regler och se mönster falla ut – det är detsamma som att få överblick också över det liv som kan förefalla kaotiskt.

På morgonen, efter ganska mycket kaffe, finner jag då anteckningarna. De skingrar morgontröttheten. Jag har ett program att gå efter, då jag går ut i världen.

Där kan vara kom-ihåglistan över vad som är oundgängligen nödvändigt i form av telefonsamtal i jobbet eller praktiska ärenden. Där kan finnas en sällsam formulering, en inledning på en dikt, ett ämne för skrivkursen eller en idé till program. Där kan också finnas en uppmaning till mig själv att reda ut en oklarhet med en människa jag kanske har sårat eller glömt eller missförstått.

Detta låter ju så enkelt att man inte borde ödsla trycksvärta på det! Sådana papperslappar har vi väl lite var i handväskan eller bakfickan. Ja, bra! Ha det! I vår pressade tillvaro, med produktionshets och ytlighetsrisk, mås-

te vi uppmuntra varandra till att finna regelbundna former för att gå in i oss själva och söka där efter varför vi gör det vi gör, söka efter den gemensamma nämnare vi var och en behöver från dag till dag.

Söka i sitt inre efter inspiration... Om det vore möjligt att skriv ut ett recept på inspiration, så vore det hos en eftersökt doktor. Den doktorn finns nog i varje människa, som ärligt söker efter kärnan i sitt liv. Hur det går till – ja, ett mirakel sker!

Patiens eller promenad eller stilla bön, jag tror att vi ska svara på vårt eget behov av att söka invärtes efter motvikter till allt yttre tryck. Där finns säkert en källa att ösa ur, en porlande frisk kalkkälla av eget liv, där all vår livserfarenhet, all vår längtan efter sanning, all vår goda vilja samlats och bara väntar på att vi ska finna oss ett redskap att släcka törsten med.

Har jag nu råkat finna patiensen som min skopa, så kan moralisterna hälsa hem. Jag blåser bort dom från min axel och sover gott även om det ligger dammtussar under sängen. Jag lever nämligen i en strävan att bruka mitt liv så gott och sant jag bara är mäktig.

Kerstin Gulbrandsen

LYSSNA MED MÅNGA ÖRON

Ture Nelson är anställd vid en av Sveriges större industrier, där han för många år sen började som konstruktör. Under flera år var han fackligt verksam. Nu är han chef för en kvalitetsavdelning, som har det övergripande ansvaret för att företagets produktutveckling på alla områden ska stå på högsta nivå. Eftersom resultatet i det här fallet är beroende av flera tusen personers gemensamma insatser blir frågan om samarbete avgörande.

Samarbete bygger på förtroende och då får man vara beredd att lyssna på andra, att utveckla en förmåga att lyssna med många öron och på flera plan. Det gäller inte en metod utan snarare en livsstil, som omfattar arbetskamrater och chefer lika mycket som familj och vänner.

Men de allra flesta dagar är det inte lätt. Jag skulle rent av vilja säga att det är ofta förtvivlan och hårt arbete. Egentligen är jag dålig på att lyssna. Man jag har lärt mig mer och mer att vara tyst, när människor låter sina idéer välla fram, inte bara när det gäller konstruktiva förslag utan också negativ kritik. För om jag lyssnar istället för att alltför spontant komma med mina lösningar, hjälper det ofta vederbörande att själv få ett nytt perspektiv på problemerna.

Men allt detta sker inte av sig självt för mig. Ofta ligger jag vaken om nätterna för att tänka igenom de situationer som kan uppstå och leva mig in i de människor jag får att göra med.

För min egen del går mycket av min syn på jobbet och samarbetet inom företaget tillbaka på tre beslut, som jag fattade för ungefär 15 år sen.

Det skedde på en internationell konferens i Schweiz. Jag hade deltagit i liknande konferenser tidigare men den här gången hände något. Jag träffade människor som lyssnade på mig. De var ärliga om sig själva. Och min egen

livssituation hade äntligen gjort mig mogen att fatta vissa beslut.

TRE BESLUT

På konferensen, som ägde rum i Caux ovanför Genève sjön, talade man mycket om att lyssna till "den inre rösten" varje morgon. Det hade jag tidigare tyckt vara för jobbigt för mig, eftersom jag alltid är morgontrött. Det gick väl lika bra att lyssna när som helst senare på dagen. Men nu förstod jag poängen med vad som sades. Och jag beslöt mig för tre saker

- att börja varje dag med att vara stilla och lyssna,
- att stå för mina åsikter också på jobbet i situationer när det kunde innebära risker för mig själv och
- att vara mera intresserad av kompiserna vid ritbordet än av det han hade på ritbordet, att tänka på honom och hans familj som människor.

Det kanske verkar som ganska enkla beslut. Men för mig blev de väldigt viktiga. Hela min barndom var jag ganska inbunden, och som ett resultat av det blev jag lätt bitter. Jag hade svårt för att uttrycka mig, särskilt i större sammanhang, och blev ofta så frustrerad att jag började stamma.

Även om jag hade svårt att säga vad jag tänkte betydde inte det att jag sak-

nade idéer. Jag förde gärna mina synpunkter till torgs i mindre sammanhang, i familjen och bland kompisar. Där liksom i idrotten fann jag min säkerhet. Men jag trodde aldrig att jag hade någon som helst möjlighet att förändra min arbetssituation eller att påverka företaget.

Mina nya beslut sattes ganska snart på ett första prov. Vi var några kompisar som satt och fikade. Någon började tala illa om en annan som inte var närvarande. Det gillade jag inte. Och för första gången sade jag ifrån vad jag egentligen tänkte, hur de andra än skulle reagera.

PACKET

Något senare kom det andra tillfället, på mitt första fackliga möte. Där begärde jag ordet. Och på darrande knän sade jag vad jag tänkte i två frågor – behovet av flexitid, som inte slagit igenom på den tiden, och av större rättvisa i den individuella lönesättningen för oss som tjänstemän. Till min egen förvåning ledde detta till att jag blev invald i sektionstyrelsen och undernämnden för konstruktionsavdelningen.

Hemma i familjen började vi också prata om hur vi skulle kunna göra någonting för mina kompisar på jobbet. Vi bjöd hem åtta av dem tillsammans med sina familjer – för att stöpa ljus strax före jul. Det blev början till att vi lärde känna varann och varandras familjebakgrund. Ljusstöpningen har blivit tradition.

Den nya vänskapen gjorde att vi också på jobbet vågade bli öppnare med varann om förhållandena där. Tom vad var och en tjänade. Det var nog första gången det hände på vårt företag att alla i en konstruktionsgrupp kände till varandras löner. Och det visade sig då att de alla låg under vad

andra liknande grupper tjänade.

Den öppenhet som började bland oss kompisar på avdelningen var till stor hjälp ett år senare, när jag utsetts till facketets förhandlare. Med de fakta vi hade fått fram kunde vi lägga ett förslag om ett nytt och rättvisare lönesättningsssystem för hela företaget. Det intresse som det skapade ledde till att många fler människor blev engagerade i facket.

När företaget byggt ett stort centrum där massor av tekniker arbetade ville man gärna att deras familjer också skulle få se deras arbetsplats. Vi jobbade stenhårt i programkommitten för den besöksdagen. Varje avdelning i huset fick tänka ut vad den ville visa gästerna. Det sprudlade av idéer. Någon menade att alla barn skulle avlämnas i en barnkrubba redan vid ingången så att föräldrarna i lugn och ro kunde titta på vad de ville. Men min fru och tre små pojkar tyckte att hela poängen med en familjedag då skulle gå förlorad, och det blev också programkommittens policy. Vi hade räknat med 1500 besökare. Över 4000 kom. För min egen del betydde det mycket att få vara med och ta ansvar för så många. Mitt beslut att bry mig om arbetskompisarna som människor hade lett mycket längre än jag kunnat ana.

FÖRTROENDE

Vid ett tillfälle var den avdelningen jag då arbetade på ansvarig för att ta fram ett nytt stort projekt. Ett tidigare projekt av liknande slag hade blivit väldigt dyrbart på grund av vissa felkalkyleringar. Om vår arbetsgrupp på åtta man nu skulle klara uppgiften var det nödvändigt med ett fungerande lagarbete. Vi insåg också att det var viktigt att skapa förtroende mellan de olika avdelningarna. Därför räckte det inte

med att bara sända ner ritningar och andra papper till "produktionen" — vi konstruktörer måste ställa upp och ta vårt ansvar vid produktionsstarten — ett samarbete som inte är så vanligt. Principen med konstruktörer nere vid bandet genomfördes också under de följande två-tre åren.

RISKERA KONFRONTATION

I ett stort företag finns det många idéer och många starka viljor. Och om det inte finns folk som hela tiden slåss för att sätta helheten och ansvaret för den slutliga produkten framför de olika avdelningarnas legitima intressen blir både produkten och andan inom företaget lidande. Förutsättningen för samarbete är att man kan snacka sig samman, att man vågar ta risken av konfrontation för att genom den komma fram till den rätta lösningen. I vårt företag har det alltid hittats lösningar när vi hissat upp problemen på bordet istället för att sopa dem under mattan.

Jag tror på att det alltid finns något som är rätt. Det kan man komma fram till, men för att det ska ske krävs det öppenhet och ärlighet, och det är aldrig lätt. Men det finns ingen annan väg att gå.

Det jag lärt mig om lagarbete har jag från erfarenheter både inom idrotten och i vanan att lyssna till Guds röst i mitt inre och till andra människor. Ett fungerande lagarbete, som jag ser det, innebär att det finns

1. klara ansvarsområden för var och en i laget,
2. utbildning och kunskap om det jobb som ska göras
3. förtroende, både inom laget och till andra som man ska samarbeta med,
4. arbetsdisciplin.

Det är också viktigt att man i en ar-

betsgrupp vågar ta med människor med olika uppfattningar och bakgrund så att meningarna kan brytas. En gång visste jag att om jag tog med två speciella personer i gruppen skulle jobbet ta över ett år istället för några månader. Men jag gjorde det och resultatet blev väldigt bra.

Det är också viktigt att bygga på varje individs starka sidor och att var och en inom gruppen uppmuntras att ärligt säga vad han tänker. Jag har ofta praktiserat en "metod" som visat sig fungera under de förutsättningarna. Allas förslag och tankar har skrivits upp på stora blädderblock, och allt eftersom bladen fyllts har de satts upp på väggarna så att alla kunde se vad var och en föreslagit. På så sätt kan varje förslag ingående diskuteras, och det har lett till att alla är medskapande till slutsatser som verkligen blir gemensamma.

FAMILJEN

Kraften i mitt arbete får jag genom stunderna av stillhet och lyssnande, genom gemenskapen med vänner och min familj. Min fru är lärare och två av mina pojkar har börjat komma ut i arbetslivet. Ända sedan mitt besök i Caux har vi börjat varje dag med att i stillhet lyssna till den inre rösten, och sedan har vi träffats och talat med varandra om de tankar som kommit. Målet har varit att hjälpa varandra att se nästa steg för var och en. I en sådan atmosfär är det naturligt för mig att berätta om de problem jag har på jobbet liksom för de andra att tala om sina problem. Då kan vi också tänka tillsammans för människor jag har att göra med på jobbet. Det är inte frågan om att skvallra men att lyssna sig fram till hur man bäst kan hjälpa människor som kanske har det svårt.

Det pratas mer och mer inom industrin om att sätta människor i centrum. Den dagliga erfarenheten i min familj har ofta hjälpt mig att också tro på människorna på jobbet och deras möjligheter. Jag har funnit att jag måste bjuda på mig själv, särskilt i starten av något nytt eller när något går snett, när någon sätter sig på tvären av egoistiska motiv. Ibland förlorar jag modet, men

morgonstunderna med familjen är då en stor hjälp – och jag är envis av naturen.

Besluten i Caux har efter hand gett mig kraften att vara mig själv och gjort mig orädd. Jag har fått trygghet i att Gud kan styra oss människor, om vi lyssnar.

Ture Nelson

KOMMUNIKATION

Kommunikation. Ett i våra dagar välanvänt, ja, nästan lite utnött ord. Kommunikation – i hemmet, i skolan, på jobbet... Med Gud?

Vad innebär det egentligen? Vad innebär det just för mig?

En del i att kommunicera är att tala. Men lyssnandet är en lika viktig del.

Jag tror att Gud har en plan, för mitt liv såväl som för alla andras. Men den kan vara svår att finna. Utan att lyssna går det definitivt inte. Jag skriver inte detta för att jag tycker det är lätt att lyssna – tvärtom, jag tycker det är svårt. Det är lättare att prata på och döva sig själv och sitt inre. Men någonstans inom mig vet jag att lyssnandet är grundvalen till all kommunikation.

Jag var en gång bortåt tusen mil hemifrån, i USA. En dag fick jag en tanke att jag skulle skriva till mamma och be henne skicka texten på en speciell

sång till mig. Jag ville sjunga den för en vän. Ett par dagar senare låg ett brev med texten i brevlådan. "Det var snabb postexpediering", tänkte jag för mig själv, och sjöng sången och gav texten till min vän som blev mycket glad. Ytterligare några dagar senare låg åter ett brev i brevlådan: "Vet du", skrev mamma, "på morgonen samma dag som du daterat ditt brev om sången så fick jag en klar tanke om att skicka just den till dig!" Det var alltså förklaringen till att den kom så fort. Vi hade kommunicerat över tusen mil utan vare sig telefon- eller brevkontakt. Om mamma inte haft en stund varje dag då hon lyssnar till sin "inre röst" – till Gud – så skulle vår kommunikation den gången antagligen tagit betydligt längre tid.

Jag tror att Gud kan och vill kommunicera med oss och mellan oss. Men han kan det bara om vi lyssnar.

Jag är slarvig själv med lyssnandet. Aktiviteter distraherar och ljud dövar. Jag vänjer mig vid att ramla omkring på egen hand. Men när jag väl lyssnar inser jag hur viktigt det är. Jag upptäcker saker jag missat. Jag märker ibland hur jag klampat på och trampat

folk på fötterna. Och ju mer jag lyssnar desto lättare blir det att höra. Man får in en vana, man lär sig ställa in kanalen rätt, tror jag.

Charlotta Rydgård

TA FATT PÅ DE VAGA ANINGARNA

Vad är det som formar min dag och ger den dess innehåll, inriktning och betydelse?

Utan en medveten inriktning liknar min dag en träbit som flyter på vågorna och vars färd avgörs av vindarnas och tillfälligheternas spel.

Vart mina tankar går i det ögonblick jag vaknar, de första minuterna, den första halvtimmen, blir avgörande för hela dagen. Det är då jag behöver finna anslutning till den universella kraftkällan. Missar jag den anslutningen blir dagen därefter, tillfälligheterna avgör, kraften och ledtråden saknas.

Ett av de viktigaste avgörandena i mitt liv var beslutet att gå upp så tidigt varje morgon att jag kunde få ostörd ro

till inre samling

till att läsa något som ger mig andlig förnyelse

till att kunna värdera gårdagen så att förlåtelse kan hela det som varit fel och tacksamhet kan ge uppskattning och glädje och

till att få perspektiv och tankar för dagen och framtiden.

Denna tid av stillhet förbereder mig på det som kan möta mig under dagen – det väntade och det oväntade. Den gör att människor och deras situation kan bli levande, att olösta knutar och problem kan börja lösas upp, att vad som är viktigt och oviktigt avtecknar sig. T o m mitt okänsliga jag börjar genom denna dagliga övning i skapande stillhet att få en ny känslighet.

Vanan att skriva ner de tankar som kommer har visat sig vara en stor hjälp till koncentration.

Ofta har jag erfarit att det är under de sista minuterna av morgonstillheten som tankar har brutit fram till medvetande vilka jag endast vagt anat. När jag skriftligt formulerat det som förut var vagt för mig själv och handlat därefter har den stora betydelsen av denna vaga aning visat sig. Gång på gång har det lett till handling just i rätta ögonblicket. Den ledande handen som ger livet dess mening visade på nytt sin ledarförmåga.

Gunnar Wieselgren

"MYSTISKA" ERFARENHETER AV MÄNNISKOR SOM FÖRLORAT FRIHETEN

MIHAILO MIHAILOV är litteraturkritiker och skribent från Jugoslavien. Efter en serie intervjuer med ryska författare på 70-talet dömdes han till sju års fängelse för "fientlig propaganda" mot Titos regim. Nedanstående är ett sammandrag ur en artikel som smugglades ut ur hans cell.

Artikeln inleds med ögonvittnesskildringar av författare som alla behandlar frågan om "vad som händer med en människa som plötsligt rycks bort från sitt normala liv" och sätts i en totalitär regims fängelse eller straffläger. Aldrig tidigare har dessa författare känt kärlek, hat och förtvivlan så starkt, aldrig genomlevt så intressanta dagar och nätter fyllda med den mänskliga existensens grundläggande frågor, framhåller Mihailov och fortsätter:

Det är en obestridlig erfarenhet i livet, att det djupt i människans själ finns en oförklarlig kraft, som är starkare än alla yttre tyranniska och destruktiva krafter, hur oövervinnliga dessa än må synas.

Om en människa mot alla yttre omständigheter, mot sina egna önskningar och planer, trots hotet om fysisk undergång och mot alla förnufts bud – för att inte tala om den allmänna opinionen – om hon lyder den rösten djupt i sin själ som inte kan kontrolleras, så öppnar sig av sig självt vägar för henne, som inte bara leder till att det bevaras som hon trodde sig ha givit upp genom att lyda denna mystiska inre kompass, men också till att hennes hemligaste önskningar uppfylls.

Om å andra sidan en människa söker förverkliga sina egna planer och önskningar, söker rädda sitt liv och undfly

fysisk undergång genom handlingar i den synliga världen som går tvärt emot vad hennes inre röst bjuder – somliga kallar den rösten frihetsinstinken – då går ödet sin egen väg och omintetgör förr eller senare det man ville nå genom att handla tvärt emot den inre rösten.

FRIHET I FÄNGELSE

Men människan har frihet att besluta om hon vill eller inte vill följa den oförklarliga men så verkliga inre rösten. För att säga det klarare: den fruktansvärda upplevelsen av lidande i fängelset gör henne fri.

Om den yttre världen är starkare än den inre så kan förtrycket av människan inte avlägsnas av politiska reformer.

Men om den yttre världen lyder de inre krafterna i människans själ så hänger människans öde på henne själv, då finns inga oskyldiga lidanden, då är alla prövningar och lidanden förtjänta och rättvisa. Men då är också vägen öppen till ett liv i frihet där ett humant politiskt system endast är en följd av själens inre frigörelse.

Medan frågan om huruvida människan lyder den yttre världen eller tvärtom är av rent teoretiskt intresse för de flesta, har den en mycket pratisk innebörd för dem vars erfarenheter vi studerar här och för miljoner andra i samma situation. Var och en som följer sin inre röst och räddar sin själ lär sig genom erfarenhet att så länge han inte förlorat sin själ är det viktigaste inte förlorat. Från denna kunskap kommer tron på själens odödlighet. Att lyda den inre rösten betyder ingenting annat än att tolka handlingar i tiden i evighetens perspektiv.

En sådan erfarenhet gäller emellertid inte bara dem som lever under de extrema förhållanden där man förlorat friheten utan också alla som har levat och kommer att leva på denna jord. Det är viktigt att inse att fångelser och straffläger, d v s den okontrollerbara nyckfullheten hos den synliga världens makter, förr eller senare väntar oss alla.

Sjukdom, katastrofer, olyckor och död är bara en annan form för arrestering, rättegång, fängelse och straffläger. Ingen kan undgå dem.

FÖRÄNDRA VÄRLDEN

De erfarenheter människor gjort av att förlora friheten har visat att varje människa har möjlighet att för sig själv skapa ett tillstånd av fullständig frihet och att det står i hennes makt att förändra världen på grundval av denna mystikens lag. Erfarenheten har också visat att människans öde inte avgörs av världsliga makter, av yttre fysiska krafter, utan bara av den mystiska kraft som sedan urminnes tider har kallats "Gud" och vars förhållande till människan tycks bero på människans förhållande till sin inre röst.

Människan kan knappast erfara någon större lycka än att veta att hon kan påverka händelserna i världen mot och trots ondskans mäktiga inflytande. Denna frihet, född ur lydnad mot den inre rösten, själen, kan inte tas ifrån henne av någon utvärtets kraft. Hon kan bara själv förråda den.

Ur tidskriften KONTINENT, nr 3, 1976

ATT LYSSNA TILL GUD

FRANK BUCHMAN, 1878-1961, inspirerade framväxten av Oxfordgruppen och moralisk upprustning. Ur "Omskapa världen", en samling av hans tal, har följande hämtats.

När människan lyssnar talar Gud.
När människan lyder handlar Gud.

"Gud gav människan två öron och en mun. Varför lyssnar vi inte dubbelt så mycket som vi pratar?"

Vem som helst kan varje dag lyssna till Gud och få veta hans plan för dagen.

Man behöver bara följa reglerna. Den första regeln innebär att vara helt öppen för varje tanke som kan komma – och den som är förnuftig skriver ner den. Den andra regeln innebär att pröva de tankar som kommer för att ta reda på vilka som kommer från Gud.

En metod att pröva är att använda bibeln. Den är en produkt av de erfarenheter som gjorts av människor under många århundraden som vågat leva experimentellt med Gud, under hans vägledning. I den finns – med Jesu Kris-

ti liv som höjdpunkt – den största moraliska och andliga utmaningen, fullständig ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek.

Ett annat utmärkt sätt att pröva är "Vad säger andra som också lyssnar till Gud?" Det är en gemenskapens oskrivna lag. Det är också provostenen på om man verkligen vill följa Guds plan. Ingen kan vara helt gudsledd som opererar på egen hand. Det är till människor som är villiga att tillsammans lyssna till honom som Gud talar allra tydligast. Och det är genom gudsledda människor som Gud en dag skall styra världen.

Förstå – genom stillhet,
handla – ur stillhet,
vinna – i stillhet.

Dag Hammarskjöld, Vägmärken

Utgiven av

IDÉ OCH KULTUR

i samarbete med Stiftelsen för Moralisk upprustning

Kan beställas till ett ca pris av 25 kr inkl. moms
hos Idé och Kultur, Sveavägen 34, 111 34 STOCKHOLM.
Postgiro 709870-0